

LYSETTE
VAN GEEL

Mijn

MOEDER

IS EEN

DEKBED.

MET ILLUSTRATIES VAN

Tineke Meirink

'VOLT

Amsterdam 2023

Voor mijn moeder

Alle illustraties in dit boek zijn gemaakt met
gevonden voorwerpen.

HOOFDSTUK 1

DE BRIEF IS LAVA

Stemmen op de gang. Lage, onbekende stemmen. Ze komen dichterbij, ze staan voor de deur. Ze kloppen aan.

‘Moet ik de deur echt niet opendoen?’ vraagt Nina zachtjes.

Ik schud mijn hoofd en leg mijn vinger op mijn lippen. Waarom komen ze juist op de laatste dag van de vakantie weer langs?

Even is het stil. Daarna gaat het kloppen verder. Ik moet denken aan de allereerste keer dat het geklop begon. Ongeveer een jaar geleden. Toen deed mama de deur wel open. Ik zag niet wat er precies gebeurde, want ik was met Nina in de huiskamer. Maar wat ik wel meteen zag: mama kwam na de ontmoeting de kamer in met een brief in haar hand. Als ik haar gezicht toen had moeten omschrijven, zou ik zeggen: het leek alsof iemand haar had

Eerst zag ik de veranderingen niet echt. Als een ramp heel erg langzaam gebeurt, heb je dat blijkbaar pas veel te laat door.

Mama legde die allereerste brief in een keukenkastje. Daar ligt hij nu nog steeds.

De stapel post voor mama blijft groeien. Nu doen we niet meer open als de mannen komen aankloppen. Ze schuiven de brieven gewoon onder de deur door. Nina en ik leggen ze dan zo snel mogelijk weg. We doen alsof de envelop gloeiend heet is en je hem maar een paar seconden mag aanraken. De brief is lava. Volgens Nina krijg je ook nog eens vijf jaar ongeluk als je het kastje te lang open laat staan. Dus gooien we de post op de stapel in de kast en knallen het deurtje zo snel mogelijk weer dicht.

HOOFDSTUK 2

VERGADEREN OP DE WC

‘Denk jij ook dat degene die de school-wc’s heeft ontworpen een grote kinderhater moet zijn?’ De stem van Maysa klinkt hol in het toilet. ‘Ik bedoel, waarom maak je de hokjes niet wat lager, zo kunnen de kleuters er gewoon onderdoor kruipen. Nul privacy!’ Ze duwt de punten van haar gympen onder het schot tussen onze hokjes.

‘Nieuwe schoenen?’ vraag ik.

‘Yep. All Stars. Ze zitten superlekker.’

Maysa is al een paar minuten zonder te stoppen aan het kletsen. Terwijl de andere kinderen in de klas zitten, vergaderen wij op maandagen op de wc. Ieder in een eigen hokje. Met de deur op slot. We zijn vrienden sinds groep één. Ook al zitten we vanaf groep drie in verschillende klassen, we blijven elkaar gewoon zien in de pauzes. Sinds een tijdje zitten we op maandagochtenden hier,

in onze ‘vergaderruimte’. Maandagochtend is het tijd voor het kringgesprek en dat is voor mij en Maysa het verschrikkelijkste moment van de week. Het gesprek voelt altijd als een wedstrijd wie het leukste weekend heeft gehad. Wij winnen nooit.

‘Degene die het kringgesprek heeft uitgevonden was ook een kindhater,’ zeg ik zuchtend.

Maysa tikt met haar schoenen op de grond. ‘Vanaf nu gaat het beginnen, hè? Het leukste stukje jaar van de basisschool: de musical, kamp, onze toekomst.’

‘Ik wens vooral dat ik een gewoon schooljaar krijg, een doodnormale groep acht, net als iedereen.’

‘Wat is dat nou weer voor saaie wens?’ zegt Maysa.

Ik raak afgeleid door de geur op de wc. Het ruikt hier anders dan voor de kerstvakantie. Ze hebben vast nieuwe schoonmakers. Het ruikt fris en schoon. Net als thuis. Geen kleuterplas. Volgens Nina kan ik het beste ruiken van de hele familie, ondanks mijn kleine neusgaten.

Ik adem diep in. Herinneringen komen langs zonder telefoontje vooraf, zonder brief. Ze zijn er gewoon, ook al weten ze niet of ze welkom zijn. Door de geur van het chloor glijdt mijn verjaardag van twee jaar geleden in mijn hoofd.

Ik werd negen en zat op de wc te wachten. Ik mocht pas naar buiten als de verrassing klaar was. In de huiskamer hoorde ik het gefluister van

Nina en mama. Ze schoven met stoelen. Ik moest wennen aan de nieuwe geluiden. We waren net verhuisd. Het was kleiner. Nina en ik sliepen samen in een stapelbed. Als Nina zich omdraaide werd ik wakker. Het bed bewoog als een bootje op zee. Volgens mama was het 'lekker knus' en moesten we gewoon 'even wennen'.

'Mag ik eindelijk naar buiten?' riep ik. 'Chloor is goor!'

Ineens trok mama de wc-deur open. Zij en Nina stonden me aan te staren alsof ze de beste grap van de wereld hadden bedacht. Nina probeerde uit alle macht het geheim niet te verklappen en zoog haar lippen naar binnen. Mama pakte mijn hand en trok me mee naar de huiskamer. Grote stappen op het zeil. Daar stond een kartonnen doos op tafel. De tafel was nog meegekomen uit het oude huis. Hij was eigenlijk te groot voor hier. Maar mama was eraan gehecht. Volgens haar zat de tafel vol met herinneringen. Vroeger zat de tafel altijd vol met mensen.

De bovenkant van de doos bewoog op en neer. Het idee dat daar misschien iets in zat waar ik al mijn hele leven van droomde, maakte mijn benen slap. Langzaam liep ik naar de tafel. Ik wilde dit moment zo lang mogelijk rekken. Niet te snel gaan. Net zoals Nina ijsjes eet: zo rustig mogelijk.

Met trillende handen vouwde ik de doos open. Ik weet nog precies wat er toen gebeurde. Eerst zag ik het zwarte neusje van Bobbie naar buiten komen.

Daarna boog ik over de doos en keek Bobbie me recht aan. Bruinzwarte oogjes met een klein bruin vlekje erboven. Haar vacht glom alsof ze net door de wasstraat was gehaald. Ze snuffelde aan mijn hand en likte eraan. Bobbie kwispelde zo hard dat de doos steeds kleine stukjes verschoof. Mama lachte. Nina lachte. Ik lachte. Ik tilde Bobbie op en drukte mijn wang tegen haar vacht. Ze was zacht en warm. Ze rook naar Bobbie. Niets of niemand anders ruikt zo. Het is de geur van dingen die fijn zijn. Van dromen die uitkomen.

‘We hebben een hond,’ zei ik. Alsof ik hardop wilde checken of dit allemaal wel echt gebeurde. Mama legde haar hand op mijn schouder.

‘Ja, we hebben een hond. Vanaf nu wordt alles leuker,’ zei ze. Het klonk als een belofte. Maar zelfs moeders kunnen zich daar niet altijd aan houden.

‘Wat ben je stil. Was je kerstvakantie zo slecht?’
Maysa spoelt de wc door. Het geluid van het water spoelt de herinnering weg. ‘Mijne was weer verschrikkelijk. Mijn ouders waren de hele vakantie aan het werk. Dus ik was met de ooppaaaasss. Die denkt dat ik nog steeds twee jaar ben. We gingen naar de dierentuin,’ klaagt ze.

Maysa loopt haar hokje uit en wast haar handen. De druppels landen op de vloer. Ze komen net tot aan de rand van mijn deur. Ik denk na over wat ik moet zeggen. Ik kan me niet herinneren dat ik de laatste jaren nog naar een dierentuin ben geweest.

Maysa schuift met haar nieuwe schoenen over de druppels op de grond. Het worden lange uitgestrekte strepen.

‘Oké, Adam. Het was weer het best mogelijke begin van de week. Love you!’ Ze steekt haar hand onder mijn deur door en zwaait. Paarse nagellak op haar nagels.

‘Dag Maysa,’ zeg ik.

En weg is ze. Ik kijk op mijn horloge. Kwart over negen. De juf zal nu wel klaar zijn met het kringgesprek. Tot nu toe lukt het me steeds om de klas weer binnen te glippen met een smoes. Met een beetje geluk is de juf nu koffie aan het halen. Dan kan ik zonder lastige vragen naar binnen lopen. Juffen drinken veel koffie. Vooral op maandag.